

El moviment es demostra caminant

Que els Pujol no són els Kennedy és una obvietat tan gran com el fet que l'eventual independència de Catalunya ha posat en alerta els interessats en què les coses es quedin com estan, si de cas amb una nova collada al finançament català, convençuts com estan que, sense crisi, això de la secessió hagués continuant essent la minoritària aspiració de quatre joves eixelebrats i quatre vells nostàlgics. Entre notícies no contrastades, imputacions de pandereta, declaracions impostades i comentaris políticament dirigits, s'esvaeix la possibilitat d'un debat seriós sobre sentiments majoritaris, raons materials, context internacional i arquitectura jurídica d'un futur estat català independent (amb el sentit sempre relatiu de la paraula 'independència' com a rerefons). Però ja es veu que aquests no són temps per a gaire matisos.

Fa uns mesos vaig dir que la independència seria ara o mai, entenent per 'mai' l'horitzó de almenys una centúria i per 'ara' el marc límit de l'any 2014. El llibre de Boronat i Garcia-Ruiz, *The last call*, parteix d'aquesta mateixa tesi, que també està bategant en les paraules de Jaume Barberà, molt més pessimistes, sobre la possibilitat que tot el que està passant esmicoli l'aspiració secessionista que semblava a tocar fa pocs mesos.

En el canvi d'estat d'ànim han col·laborat alguns dels principals protagonistes de la política catalana, que han trobat en Germà Gordó l'excusa per sumar-se a la causa del diàleg, el pacte i el consens que sempre han marcat les elits polítiques d'aquesta banda de l'Ebre. La massa no sabrem mai del cert si parlen forçats per personals i inconfessables circumstàncies o perquè, com Pau, han caigut del cavall; també podria ser que maregessin la perdiu intentant convèncer a qui te la clau de la caixa que en el fons aquests homes de Mas, excepció feta d'un parell, són gent assenyada i que, malgrat la paraula donada a ERC per escrit, *rebus sic stantibus* i les coses efectivament estan canviant.

Sigui veritat o no, no és casual que s'hagi fet notícia, potser tan poc contrastada com tota la resta, del fet que la major part dels consellers d'Artur Mas està a favor de fer una consulta pactada amb el govern central, el que és tan com dir que comparteixen el plantejament del PSC i, per tant, que com el socialistes fan dependre d'un impossible la possibilitat de consultar la gent. Perquè no s'enganyin, no hi ha més via per consultar que fer la consulta. Qualsevol altre camí és espuri, no cal més que recordar com va acabar l'any 1936 equiparar les eleccions municipals amb una decisió de caire general sobre el règim i la forma d'estat. Sempre hi hauria algú disposat a qüestionar la via emprada. Cal preguntar de manera clara, planera i directa, i hi ha moltes fórmules, que ni tan sols requereixen una llei catalana de consultes que, no ens càpiga cap dubte, serà recorreguda i suspesa el dia següent a la seva publicació en el Diari de sessions del Parlament.

De tota manera, si volem dades concretes, crec que és millor fixar-se en els moviments del president. I recordar que no solen ser fàcils la major part de les coses importants.